

[Holstein.]

holdene omkring Grænsen er saadanne, at den sønderjydske Befolkning umuligt længere kan lade sig nøje med Proklamationer, den vil se Regeringens Gerninger. I Aabens-Resolutionen omtales de ulykkelige økonomiske Forhold i Sønderjylland aldeles ikke, den holder sig til de militære og politimæssige Ønskemaal, men jeg vil gerne fremhæve, hvad jeg allerede indledningsvis har antydet, at den sønderjydske Grænsbefolkning — dens Statstroskab og Kærlighed til Danmark uførtalt — ikke vil kunne løse sin Del af den nationalpolitiske Grænseopgave, som den tyske Nazismes udenrigspolitiske Indstilling overfor Danmark har paatvunget os, medmindre Befolkningen — og særlig Landbefolkningen — erhvervsøkonomisk sættes i Stand til at hævde sig.

Jeg har ikke paa det nuværende Tidspunkt gjort mig til Talsmand for det ærede Medlem Hr. A. Svenssons Krav om en Sanering til Bunds af de økonomiske Forhold i Sønderjylland, altsaa i en Tid, hvor hele Danmarks Økonomi, Kommunernes og Statens Finanser saavel som det private Erhvervsliv, er ved at bryde sammen, og hvor Danmarks Landbrug og Arbejderbefolkning har økonomiske Vilkaar, som ingen kan se Bund i. Jeg har kun gjort mig til Talsmand for, at den danske Stat maa træffe Foranstaltninger for at sikre, at det nuværende Slægtled af Erhvervsudøvere i Sønderjylland kan blive ved Hjem og Bedrift. Jeg har fremhævet, at hvis Sønderjyderne efter min Formening begrundede Ønske om økonomisk at komme til at trække paa lige Hammel med Landsmænd i det gamle Land — et Ønske, som jeg mener ikke blev fuldt ud honoreret ved Genforeningen — skulde opfyldes nu, vilde det under de nuværende Forhold sige, at de kom til at trække paa lige Hammel med Landbrugere og næringsdrivende i det gamle Land henimod et bundløst økonomisk Morads, et Morads, som ganske vist er dybere i Sønderjylland end i det gamle Land. Jeg har gjort gældende, at det kan være ligegyldigt, om man omkommer, hvor der er meget dybt, eller hvor der er mindre dybt, og at Hovedsagen derfor for Øjeblikket er, at den erhvervsøkonomiske Krise i Sønderjylland mildnes og afsvækkes saa meget, som dette nationalpolitisk i Betragtning af Forholdene dernede er nødvendigt. Det Slægtled af dansksindede Sønderjyder, som i Aarene omkring Aarhundredskiftet oplevede Köller-Politikken, og derefter den tyske Landbopolitik, der med Besitzbefestigungsgesetz og andre Foranstaltninger søgte

at fravryste den sønderjydske Bonde hans Jord, det Slægtled, der derpaa som unge Mænd gjorde 2—3 Aars Tjeneste i preussiske Arme-Styrker, som derefter har gjort 4 Aars tysk Krigstjeneste og som endelig efter at være kommet hjem til Danmark har oplevet de Vanskeligheder, de Skuffelser og Genvordigheder, de har, som Følge af dansk Valutapolitik og Statsøkonomi, dette Slægtled, som nu er modne Mænd i 30—60 Aars Alderen og som saadanne paa ny skal optage en kulturel nationalpolitisk Kamp, der gaar paa Nerverne og kræver sin Mand — dette Slægtled af Sønderjyder kan den danske Stat ikke tolerere at se økonomisk slaaet ud i det store og hele uden egen Skyld.

Med dyb Beklagelse har jeg set trofaste danske Sønderjyder slutte op om en tysk Statsborger, Dr. Lorentz Christensens nylig udformede Manifest, der som en Rets- og Billighedsrerstatning af den danske Stat kræver 150 Mill. Kr. i Valutagodtgørelse og 100 Mill. Kr. som Pantegældsudligning til Landbruget, og som tilmed rejser dette Krav pr. kontant paa et Tidspunkt, hvor hele det danske Samfund er udpint af Skattebyrder og forringede Erhvervsmuligheder, og hvor Staten efter et Par Aars Forløb trods nye tunge Skatter og nyt Statslaan imødeser et samlet Finansunderskud paa ca. 50 Mill. Kr. og et forfærdende Budget for 1934—35. Dr. Lorentz Christensens Manifest er tiltraadt af gode danske Medlemmer af Sønderjydernes L. S.-Organisation. Jeg er valgt som sønderjydsk Venstre-L. S. Mand, — men jeg har hverken direkte eller indirekte nogen som helst Lod eller Del i dette Manifest; jeg er overhovedet ikke blevet spurgt eller hørt, inden man vedtog Manifestet. Mit Syn paa de økonomiske Forhold i Sønderjylland og paa Regeringens og Rigsdagens Pligter overfor dem var velkendt. Saa snart jeg var blevet kendt med Manifestet, udtalte jeg overfor en af de ledende L. S.-Underskrivere min Beklagelse af, at man havde valgt Dr. Lorentz Christensen til Tillidsmand, hans Dygtighed og formelle Korrekthed overfor Danmark i øvrigt uførtalt, og jeg føjede til, at jeg nu som hidtil ansaa Manifestets Ønskemaal for ubetimelige og uopfyldelige. Derimod betragter jeg Manifestet fra Dr. Lorentz Christensens Side som et velbetænkt Akkompagnement til den tyske Vælgerforenings Manifest, der opfordrer de danske Sønderjyder til at vælge mellem deres økonomiske Nød under Danmark og Tilslutning til Slesvig-Holsten og Tyskland. Det er som Tillidsmand for denne Forening, Dr. Lorentz Christensen hører hjemme,